

Łódź, 21 kwietnia 2026 r.

dr hab. Beata Grochala-Woźniak, prof. UŁ
Uniwersytet Łódzki
Wydział Filologiczny
Instytut Filologii Polskiej i Logopedii
Zakład Lingwistyki Stosowanej i Kulturowej

Recenzja dorobku naukowego dr Agnieszki Jasińskiej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo

Recenzja została sporządzona zgodnie z wymogami podmiotu habilitującego, tj. Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

Podstawowe informacje o Habilitantce

Dr Agnieszka Jasińska uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych 26 kwietnia 2012 roku, na podstawie rozprawy pt. *Pożyczki romańskie w nabywaniu języka polskiego jako obcego* napisanej w Instytucie Filologii Polskiej ówczesnego Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. Promotorem pracy była dr hab. Elżbieta Rudnicka-Fira, a recenzentami w przewodzie doktorskim - prof. dr hab. Jadwiga Cieszyńska-Rożek oraz prof. dr hab. Ewa Sławek.

Z przesłanych informacji wynika, że dotąd dr Jasińska nie ubiegała się o stopień doktora habilitowanego w żadnym z uprawnionych podmiotów.

Przebieg pracy naukowo-zawodowej

Kariera naukowa dr A. Jasińskiej łączy się przede wszystkim z Uniwersytetem Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie – jest w nim zatrudniona od 2015 roku najpierw na stanowisku asystenta, a od 2016 roku – adiunkta w Instytucie Filologii Polskiej. W latach 2010-2024

INSTYTUT
FILOLOGII POLSKIEJ
i LOGOPEDII
Wydział Filologiczny UŁ

pracowała także jako wykładowca na studiach podyplomowych „Język polski jako obcy” oraz jako lektor języka polskiego jako obcego (dalej jpjo) w Centrum Nauczania Języka Polskiego jako Obcego UKEN, zaś w latach 2013-2016 jako lektor jpjo w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie. W latach 1995–2012 Habilitantka pracowała jako nauczyciel i lektor w szkołach językowych w Krakowie (IV Prywatne Liceum Ogólnokształcące, British School of Cracow, Prolog, Accent, Glossa). Współpracowała także z biurami tłumaczeń (przekłady pisemne i ustne z języka francuskiego i włoskiego).

Podstawa prawna

Na dzień wszczęcia postępowania habilitacyjnego obowiązują przepisy zawarte w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (w szczególności art. 79 ust. 1 pkt. 2 i 3)

Przedstawienie informacji o osiągnięciach naukowych

Jako podstawę wszczęcia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Agnieszka Jasińska wskazała monografię jednoautorską zatytułowaną *Działania i strategie mediacyjne w nauczaniu języka polskiego w środowisku akademickim*, wydaną nakładem Wydawnictwa Naukowego UKEN, Kraków 2025, ss. 205, ISBN 978-83-68487-37-4. Taka informacja znajduje się we Wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego. W autoreferacie dr A. Jasińska wskazuje także na powiązany z monografią cykl artykułów (s. 2). Widać tu pewną niekonsekwencję, uznając jednak, że najważniejsze osiągnięcie naukowe to wspomniana monografia, zaś cykl artykułów traktuję jako uzupełnienie.

Dane naukometryczne i ilościowe dotyczące publikacji naukowych

- sumaryczna punktacja ministerialna – 495 (artykuły w czasopismach i rozdziały w monografiach wieloautorskich – punktacja na rok 2026) + 240 punktów za monografie jednoautorskie

- Indeks Hirscha - 5 od 2020 roku, całkowity 7 wg Google Scholar

Wykaz publikacji dołączony do autoreferatu obejmuje:

- 2 monografie jednoautorskie;
- 10 artykułów opublikowanych w czasopismach naukowych („Acta Universitatis Lodzianis. Kształcenie Polonistyczne Cudzoziemców”; „Acta Universitatis Lodzianis Folia Linguistica”; „Neofilolog”, „Poradnik Językowy”; „Polonistyka. Innowacje”; „Słowo. Studia językoznawcze”, „Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis. Studia ad Didacticam Litterarum Polonarum et Linguae Polonae Pertinentia”, „Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis. Studia Linguistica”; „Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis. Studia de Cultura”)
- 9 rozdziałów w monografiach wieloautorskich.

Wszystkie publikacje ukazały się po otrzymaniu stopnia doktora. Brak wśród nich publikacji współautorskich.

Ocena wskazanego przez Kandydata osiągnięcia naukowego będącego podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego

Książka *Działania i strategie mediacyjne w nauczaniu języka polskiego w środowisku akademickim* liczy 205 stron, z czego zasadnicza część, licząca około 170 stron, w dużej mierze składa się z tabel i wykresów przeplecionych tekstem ciągłym. Wspominam o tym, ponieważ taka forma prezentacji treści naukowych nie jest łatwa w odbiorze. Czytelnik musi „wylawiać” z tekstu najważniejsze informacje, a odbiór tej formuły typograficznej może być nurzący. Nie jest to oczywiście zarzut merytoryczny, jednak w moim odczuciu przesunięcie choć części wykresów do aneksu ułatwiłoby obcowanie z tekstem głównym.

Autorka we Wstępie podaje powody powstania omawianego opracowania. Upatruje ich głównie w sytuacji społeczno-politycznej skutkującej zwiększoną mobilnością, zwłaszcza po roku 2022, jak również w publikacji dokumentu Rady Europy *Common European Framework of References – Companion Volume* (2018, 2020), w którym w sposób szczególny zwrócono uwagę na działania i strategie mediacyjne. Są to słuszne podwaliny, które, co zaznaczam już na początku, mają istotny wpływ na nauczanie jppo – zwiększona liczba studentów z doświadczeniem migracji podejmujących naukę na polskich uczelniach z jednej strony i zmiany w zakresie podejścia do nauczania języków obcych z drugiej powodują konieczność nie tylko innowacji w praktyce

nauczania jpjo, ale także stworzenia teoretycznych podwalin opartych na rzetelnych badaniach, zwłaszcza w zakresie nauczania języka polskiego jako akademickiego. Tego zadania podjęła się w swojej książce dr Agnieszka Jasińska.

We wstępie badaczka po raz pierwszy precyzuje także cel pracy – pisze o potrzebie opracowania narzędzi umożliwiających nabywanie języka w zróżnicowanych kontekstach i wskazuje na środowisko akademickie jako obszar swoich zainteresowań. Fragment ten zawiera również omówienie struktury książki, którą należy uznać za poprawną.

Rozdział pierwszy, zatytułowany *Działania i strategie mediacyjne*, to przede wszystkim zbiór informacji na temat miejsca mediacji w *Europejskim Systemie Opisu Kształcenia Językowego* (ESOKJ) i jego nowej wersji – *Common European Framework of References – Companion Volume* (CEFR-CV). O ile pierwszy dokument funkcjonuje od 2003 roku w polskiej wersji językowej, o tyle drugi nie doczekał się dotąd tłumaczenia. Jego znaczące fragmenty poświęcone mediacji zostały jednak zaprezentowane przez Iwonę Janowską i Martę Plak w książce *Działania mediacyjne w uczeniu się i nauczaniu języków obcych. Od teorii do praktyki* (Kraków 2021). Habilitantka ma oczywiście tego świadomość, wielokrotnie przywołuje wspomnianą monografię, jednak, jak zaznacza, wszystkie tłumaczenia mają charakter oryginalny, choć przekład Janowskiej i Plak stanowił w tym zakresie wsparcie (por. s. 30). Rozdział zawiera także rozważania na temat miejsca mediacji w glottodydaktyce, możliwych działań mediacyjnych, typów mediacji etc. Są to oczywiście zagadnienia słusznie poruszone ze względu na problematykę pracy, jednak odczuwa się pewną wtórność tematyczną w stosunku do wspomnianej książki Janowskiej i Plak. Ponieważ omawiane zjawisko (mediacje) nie doczekało się na gruncie polskim zbyt wielu opracowań merytorycznych, można uznać, że bazowanie na materiałach Rady Europy, ich przybliżanie polskiemu odbiorcy jest elementem korzystnym nawet wtedy, gdy treści w różnych publikacjach są wobec siebie zbieżne – wszak odnoszą się do tego samego źródła.

Za trafne należy uznać przyjęcie w omawianej monografii założenia dotyczącego powszechności działań mediacyjnych, jak pisze A. Jasińska: „[mediacja] dotyczy wszystkich uczestników życia społecznego, którzy za pomocą języka przekazują i przetwarzają informacje” (s. 24). W dalszej części rozdziału Autorka wskazuje na strategie i działania mediacyjne jako te,

które odgrywają najistotniejszą rolę w środowisku różnojęzycznym i różnokulturowym, co uważam za słuszną i ważną uwagę. Bez wątplenia za atut pierwszego rozdziału należy uznać, o czym już wspominałam, przybliżenie polskiemu czytelnikowi założeń CEFR-CV, zaprezentowanie miejsca mediacji, jej roli, rodzajów, co stanowi punkt wyjścia do dalszych rozważań. Brakuje jednak w tej części mojej opinii własnych uwag i refleksji Habilitantki nad prezentowaną materią. Odnosi się wrażenie wtórności prezentowanych treści. Z poznawczą satysfakcją przyjmuję zatem wszystkie przejawy samodzielności interpretacyjnej, jak np. schemat ilustrujący mediację pojęć na stronie 38. Na stronach 50–51 dr A. Jasińska odwołuje się do definicji tekstu glottodydaktycznego i przywołuje opinie A. Dąbrowskiej i M. Pasieki oraz W. Martyniuka. Konkludując, stwierdza, że „pojęcia tekstu i dyskursu wydają się w glottodydaktyce tożsame albo różnica w ich definiowaniu jest nieostra” (s. 50). Uważam, że jest to spore uproszczenie. Szkoda, że Autorka nie podjęła głębszej refleksji na ten temat – w świetle działań mediacyjnych rozróżnienie tekstu i dyskursu jest według mnie dość ważne i ściśle powiązane z dynamicznym charakterem mediacji.

Rozdział drugi poświęcony jest mediacji w nauczaniu jppo do celów akademickich. Od razu należy zaznaczyć, że samo zagadnienie nauczania języka polskiego do celów akademickich jest niezmiernie ważne i niedostatecznie opracowane w literaturze przedmiotu. Z zadowoleniem należy zatem przyjąć podjęcie tej problematyki przez Habilitantkę. Tę część książki rozpoczynają rozważania terminologiczne dotyczące stylu naukowego i jppo do celów akademickich. Niestety, fragment ten trudno uznać za satysfakcjonujący poznawczo. Rozważania na temat stylu naukowego potraktowano marginalnie. Nie sprecyzowano terminu „język specjalistyczny”, który moim zdaniem jest niezmiernie ważny dla prowadzonych rozważań; nie podano również pełnej definicji „języka do celów akademickich”. Owszem, przywołano publikację Grażyny Zarzyckiej (2017), jednak wspomniana badaczka nie definiuje wprost omawianego pojęcia, a jedynie wprowadza nazwę, wyznacza jej zakres i formułuje zręby programu nauczania. W mojej opinii to za mało – publikacja naukowa dotycząca „jppo do celów akademickich” powinna jasno definiować przedmiot badań i wyznaczać, na ile to możliwe, jego granice. Rodzi się bowiem pytanie o relację między wspomnianym już językiem specjalistycznym a językiem do celów akademickich. Na ile można mówić o ogólnym języku akademickim, a na ile precyzuje go

dziedzina wiedzy, której dotyczy? Rozważania te można porównać do języka edukacji szkolnej, który z jednej strony cechuje pewien zbiór cech ogólnych, z drugiej zaś ściśle łączy się z nauczaniem przedmiotami. Szkoda, że dr A. Jasińska nie odniosła się w swojej publikacji do tej koncepcji dobrze omówionej w pracach Małgorzaty Pamuły-Behrens czy Anny Seretny (2024).

Z pewnością za ciekawe i twórcze rozwiązanie należy uznać koncepcję dr A. Jasińskiej połączenia nauczania jppo do celów akademickich z kształtowaniem kompetencji gatunkowej. To ważny trop, który w glottodydaktyce jest marginalizowany. Język to nie tylko leksyka i gramatyka, ale także gatunek, który niejednokrotnie wymaga zastosowania strategii mediacyjnej. Tę część pracy oceniam wysoko i cieszę się, że Badaczka podejmuje rozważania nad podejściem gatunkowym w nauczaniu jppo, zwłaszcza do celów akademickich.

Rozdział trzeci to prezentacja badań własnych Autorki. Jak sama pisze, „problematyka (...) badania dotyczy celów, trudności i potrzeb związanych z przygotowaniem językowym (...) cudzoziemskich kandydatów na studia w Polsce oraz ich umiejętności stosowania strategii i działań mediacyjnych (...)” (s. 75). Rzeczywiście, zaprezentowana na s. 76 pierwsza faza badania łączy się ściśle z realizacją wspomnianego celu. Pojawia się jednak faza druga – „opisanie ewolucji (zmiany) postaw wobec wymienionych wyżej wybranych aspektów nauki języka do celów akademickich” (s. 76) – faza ta została przeprowadzona po rozpoczęciu przez badanych studiów w Polsce. Szkoda, że nie została ujęta w zacytowanym wyżej celu badania. Sama procedura badawcza została opisana w sposób poprawny, klarowny i spójny. Założenie o kompetencji językowej badanych na poziomie B1 jest słuszne, jednak nie zostało zweryfikowane (albo brak danych na ten temat – z dużym prawdopodobieństwem wspomniane w pracy ośrodki akademickie dokonały takowej weryfikacji w trakcie procesu rekrutacji). Z językoznawczego punktu widzenia za najistotniejsze narzędzia zastosowane w trakcie badania należy uznać zadania testowe nr 1, nr 2, nr 3 i nr 4, które ściśle łączą się z działaniami mediacyjnymi. Dotyczą one różnych typów tekstów – urzędowego, publicystycznego, popularnonaukowego. Trzy podejmuje problematykę związaną ze studiowaniem, czwarty, nazwany wykładem, dotyczy tematu naukowego. W mojej opinii można było albo pokusić się o większą różnorodność (to byłoby wg mnie lepsze rozwiązanie), albo skoncentrować na tekstach dotyczących studiowania jako takiego, leksyce okołakademickiej itp. Powraca bowiem kwestia zdefiniowania języka do celów

akademickich – czy obejmuje on język specjalistyczny, czy jedynie słownictwo ogólne. Wprowadzenie wykładu akademickiego, a za taki należy chyba uznać tekst Tomasza Rożka (choć deklaratorywnie jest to tekst popularnonaukowy), wpisuje się jednak świetnie w konwencję podejścia gatunkowego. Może warto by wprowadzić więcej tekstów należących do różnych gatunków akademickich. Oczywiście zdaję sobie sprawę, że badanie znacząco by się wówczas rozrosło. Chcę jednak pokazać, że podjęta problematyka jest nad wyraz ważna i wymaga dalszych studiów.

Opracowanie wyników badań uznać należy za wzorcowe. Znakomicie zastosowane rozmaite narzędzia statystyczne, liczne zestawienia pokazujące zależności, wykresy, tabele prezentują wyniki w sposób optymalny. Warto w tym miejscu wspomnieć o podpunkcie 9 rozdziału trzeciego, dotyczącym wpływu czynników zewnętrznych na realizację zadań testowych. To niezmiernie ważny element, na który Badaczka nie mogła mieć bezpośredniego wpływu, jednak ujęcie go w wynikach badań uważam za bardzo dobrą praktykę.

Pewne wątpliwości budzą dane pozyskane za pomocą ostatniego narzędzia badawczego, a mianowicie wywiadu pogłębianego. Liczba respondentów była tu bowiem znacznie mniejsza (10) niż w badaniu właściwym (75), co nie pokazuje pełnego obrazu badanych kwestii. Wywiady dostarczyły jednak cennych informacji na temat przygotowania respondentów do studiów w Polsce, ich problemów, braków, co może stać się przyczynkiem do pogłębienia tej problematyki nie tylko w badaniach naukowych, ale i działaniach społecznych.

Rozdział czwarty zawiera interpretację wyników badań. W stosunku do obszernego rozdziału trzeciego prezentującego bardzo szczegółowe dane, część poświęcona ich omówieniu jest dość skromna. Autorka zaznacza, że udało się zrealizować założone cele projektu badawczego, odpowiedzieć na postawione pytania badawcze oraz zweryfikować hipotezy. Z opisu wyników wynika m.in., że badani utożsamiali język specjalistyczny z językiem ogólnoakademickim (s. 123). Po raz kolejny powraca zatem problem rozdzielenia i wyraźnego zdefiniowania tych dwóch pojęć. Za ważne obserwacje uważam przede wszystkim te, które dotyczą konieczności kształcenia kompetencji gatunkowej i włączenia jej do programów kursów także w zakresie gatunków akademickich. Istotna jest również kwestia oceny poprawności, o której Badaczka wspomina na stronie 128. Podkreśla, że o ile elementem istotnym w każdym

kursie jest sprawność komunikacyjna, o tyle w zakresie języka akademickiego poprawność staje się równie ważnym elementem. Za istotny należy uznać postulat włączenia do programów studiów, kursów elementów związanych z nauczaniem strategii uczenia się.

Rozdział piąty zawiera propozycje dydaktyczne dotyczące włączania działań i strategii mediacyjnych do kursu języka polskiego do celów akademickich. To w moim odczuciu najbardziej wartościowa część pracy. Na docenienie zasługuje zestawienie gatunków akademickich, w zakresie których powinno rozwijać się kompetencję gatunkową. W rozdziale tym zaprezentowano także konkretne propozycje autorskich zadań z wykorzystaniem działań i strategii mediacyjnych dla poziomu B2. Są one osadzone w wytycznych zawartych w CEFR-CV, w którym m.in. odnaleźć można katalog działań mediacyjnych. Należy jedynie wyrazić rozczarowanie liczbą zaproponowanych zadań (10) i mieć nadzieję, że jest to wybór z większego materiału glottodydaktycznego.

Całość rozważań wieńczy podsumowanie i wnioski dotyczące miejsca mediacji w nauczaniu, zwłaszcza w zakresie przetwarzania tekstów oraz oceny działań mediacyjnych. Perspektywy badawcze nakreślone w tej partii pracy Badaczka może potraktować jako plan do dalszego rozwoju naukowego.

Podsumowując, warto podkreślić, że podjęcie problematyki nauczania języka polskiego jako obcego dla celów akademickich uznać należy za nowatorskie i cenne poznawczo. Prezentowane treści mają ogromny potencjał aplikacyjny i trzeba mieć nadzieję, że zostaną wykorzystane przez środowisko glottodydaktyczne.

Ocena pozostałego dorobku naukowego po uzyskaniu stopnia doktora

Zgromadzony dorobek publikacyjny mieści się w obrębie trzech obszarów tematycznych. Pierwszy dotyczy mediacji w nauczaniu języka polskiego jako obcego i obejmuje 10 artykułów oraz monografię będącą postawą wniosku habilitacyjnego. W cyklu analizowanych artykułów Autorka podejmuje spójną i wieloaspektową refleksję nad problematyką mediacji językowej i pedagogicznej w glottodydaktyce polonistycznej, sytuując ją na styku badań nad językiem do celów akademickich, edukacją wielokulturową oraz europejskimi standardami polityki językowej. Centralnym zagadnieniem całego cyklu jest problem adekwatności deklarowanych

kompetencji językowych (zwłaszcza na poziomie B1) wobec rzeczywistych wymagań komunikacyjnych, poznawczych i dyskursywnych środowiska edukacyjnego oraz konieczność systemowego przygotowania uczących się do funkcjonowania w tych kontekstach. Należy podkreślić, że przedstawiona koncepcja mediacji cechuje się wysokim stopniem aktualności, zgodnością z europejskimi dokumentami referencyjnymi oraz dużym potencjałem aplikacyjnym. Cykl wnosi istotny wkład w rozwój współczesnej glottodydaktyki polonistycznej, szczególnie w obszarze nauczania języka polskiego jako obcego i drugiego w warunkach rosnącej wielonarodowości edukacji.

Drugi obszar tematyczny koncentruje się wokół zagadnień związanych z transferem pozytywnym, interkomprensją oraz autonomią w nauce. Obejmuje 5 artykułów oraz monografię zatytułowaną *Pożycзки romańskie w nabywaniu języka polskiego jako obcego* (Kraków 2025), stanowiącą zaktualizowaną wersję rozprawy doktorskiej. Autorka podejmuje w niej zagadnienie istotne zarówno z punktu widzenia leksykologii i historii języka, jak i współczesnej glottodydaktyki, łącząc perspektywę językoznawczą z empirycznymi badaniami dydaktycznymi. W części teoretycznej szczegółowo omawia historię zapożyczeń francuskich i włoskich w polszczyźnie, ich adaptację fonologiczną, morfologiczną i semantyczną oraz status internacjonalizmów. Analizy te cechuje duża precyzja terminologiczna i dobra orientacja w literaturze przedmiotu, zarówno klasycznej, jak i nowszej. Wartością dodaną jest umiejętne powiązanie tradycyjnych ujęć leksykologicznych z perspektywą dydaktyczną, co pozwala autorce zaproponować funkcjonalną interpretację badań. Najmocniejszą częścią pracy jest rozbudowany komponent empiryczny. Dr A. Jasińska przeprowadziła badania ilościowo-jakościowe, stosując zróżnicowane narzędzia badawcze. Szczególnie cennym rezultatem jest potwierdzenie roli internacjonalizmów oraz transferu pozytywnego w rozwijaniu autonomii uczących się i strategii inferencji leksykalnej w polskim jako języku obcym. Cały cykl pokazuje, że galicyzmy i italianizmy – często traktowane marginalnie w dydaktyce – stanowią istotny i funkcjonalny komponent słownictwa podstawowego, szczególnie na poziomie A1. Badaczka zwraca uwagę na wysoką rozpoznawalność zapożyczeń oraz dominację transferu pozytywnego, zwłaszcza u uczących się wielojęzycznych, co potwierdza ich znaczenie dla autonomii uczącego się i rozumienia tekstu.

Analiza materiałów dydaktycznych (słowników i podręczników) ujawnia jednak, że zapożyczenia wykorzystywane są w ograniczony sposób. Prace te wnoszą wartościowy wkład do glottodydaktyki polonistycznej, zwłaszcza w zakresie niedostatecznego zagospodarowania potencjału dydaktycznego zapożyczeń.

Trzeci obszar badawczy to szeroko rozumiana glottodydaktyka polonistyczna. Znajdują się tu prace dotyczące nauczania jpjo studentów programu ERASMUS+, badania językowych kompetencji komunikacyjnych i metod ich rozwijania u osób dorosłych, w tym dwujęzycznych, a także publikacja poświęcona nauczaniu gramatyki jpjo. Wszystkie konsekwentnie sytuują dr A. Jasińską jako znakomitego praktyka, który swoje doświadczenie lektorskie poddaje opisowi naukowemu.

Należy również wspomnieć o projektach, w których dr A. Jasińska brała udział. Trzy z nich to projekty Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej: „Polonistyka Otwarta” (kierownik projektu), „Studiuj i badaj po polsku” (wykonawca), „Język, tożsamość, kultura wśród młodzieży polonijnej w Wielkiej Brytanii” (recenzent podręcznika). Poza tym Habilitantka uczestniczyła także w projektach Fundacji Wspierania Kultury i Języka Polskiego im. Mikołaja Reja oraz Centrum Pedagogicznego w czeskim Cieszynie. Wszystkie wymienione aktywności bazowały na współpracy międzynarodowej i łączyły się ściśle z nauczaniem jpjo.

Dr Agnieszka Jasińska odbyła także dwa staże – jeden krajowy w Instytucie Nauk o Wychowaniu Uniwersytetu Ignatianum, drugi zagraniczny – w Uniwersytecie Ostrawskim w Czechach.

Konkludując, należy stwierdzić, że dorobek publikacyjny i szerzej naukowy dr Agnieszki Jasińskiej jest spójny i świadczy o dość sprecyzowanych zainteresowaniach językoznawczych obejmujących glottodydaktykę polonistyczną, zwłaszcza w zakresie nauczania języka ogólnoakademickiego.

Działalność naukową dopełnia aktywność konferencyjna – Habilitantka brała udział w 18 konferencjach o zasięgu krajowym i międzynarodowym (ich wykaz zob. pkt. 5.3. Autoreferatu), podczas których wygłosiła 18 referatów.

Ocena działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej

W aspekcie wymienionych powyżej działań Habilitantka wykazuje się bardzo dużą aktywnością. Ich szczegółowy wykaz odnaleźć można w Autoreferacie. Zwrócę zatem uwagę jedynie na najważniejsze w mojej opinii. Przede wszystkim chcę podkreślić ogromne doświadczenie dydaktyczne związane z nauczaniem jpjo. Myślę tu zarówno o prowadzeniu zajęć z cudzoziemcami, organizowaniu kursów, przeprowadzaniu egzaminów, jak i o autorstwie licznych, ciekawych pomocy dydaktycznych z serii „Połącz kropki”, „Hurra!!! Po polsku” i in. Warto wspomnieć także o działalności międzynarodowej w tym zakresie i współpracy ze szkołą polską w Bazylei, Związkiem Nauczycieli Języka Polskiego w Niemczech, Uniwersytetem im. Iwana Franki w Żytomierzu, co pokazuje zasługi Habilitantki na polu umiędzynarodowienia nauki.

Godne pochwały są starania dr A. Jasińskiej o doskonalenie warsztatu dydaktycznego. Ukończyła m.in. kurs mediatora szkolnego, tutoringu akademickiego czy pracy ze studentem o specjalnych potrzebach. Jest promotorem ponad 60 prac licencjackich oraz kilku magisterskich. Była także promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim. Te wszystkie zaangażowania dydaktyczne zasługują na pochwałę.

Także działalność administracyjno-organizacyjna Habilitantki jest godna uznania. Wspomnę choćby o pełnieniu funkcji dyrektora Centrum Nauczania Języka Polskiego Jako Obcego przy Instytucie Filologii Polskiej UKEN, organizowaniu egzaminów z jpjo dla kandydatów na studia (przed zmianą przepisów w tym zakresie), sprawowanie opieki nad praktykami.

W zakresie popularyzowania nauki na uwagę zasługuje prowadzenie strony internetowej poświęconej nauczaniu jpjo, nagrywanie webinarów, prowadzenie mediów społecznościowych o profilu metodycznym etc. oraz włączanie się w inne działania prowadzone w macierzystej uczelni.

Konkluzja

Po zapoznaniu się z dorobkiem naukowym, a w szczególności sposób ze wskazaną jako osiągnięcie habilitacyjne monografią pt. *Działania i strategie mediacyjne w nauczaniu języka polskiego w środowisku akademickim*, Kraków 2025, stwierdzam, że dr Agnieszka Jasińska

INSTYTUT
FILOLOGII POLSKIEJ
i LOGOPEDII
Wydział Filologiczny UL

spełnia ustawowe wymagania awansowe związane z nadaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego w dyscyplinie językoznawstwo. Jej monografia stanowi znaczący wkład w rozwój dyscypliny językoznawstwo, zwłaszcza w zakresie glottodydaktyki, badań statystycznych i badań nad nauczaniem języka akademickiego. Także osiągnięcia z zakresu działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej przekonują, że Habilitantka jest badaczką dojrzałą i rzetelną.

Wnioskuje zatem o dopuszczenie dr Agnieszki Jasińskiej do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Beata Godulska